92

põige oma naase põsa, temä tütarde ja poigega omma teed. Sääle kauba pai ta veel tugeva plaani, tubli hoteega, nink nii nüüi narf eya kormoonitüü kumardamine, kuowä kindä, midä uskliu kerr helleke nällä mahi. Kormoonijand olli ka õigur mõtelda ja kitelda: „Sõssa omma küll nooli ulli:" —

17. Jahimees Madarin.

Jahimees Madarin oll üts ilmatu hoolas ja woolas mees, omah ametuh. Oll ilm tormine wai tuisune, undsenõ wai nihmenõ, tälle oll tus üts kõva, tämä umma jumni õkr es jäta, jahile minemada. Sai ta midä wai es saa, tuhk es kullõ koolelõne Madarin midägi. Tuo ieht sai ta mõni kõrd õigõ mehitse nõstanga, jänesit, rebäsit, ehk tfirka korko tuowa. Tämä kõrne tuurem luht oll mõttah, juwel kui talwel ümtes joosta. Lahsi täll es ole. Hinge-maakõrõ, mis täll oll, tuodgi kündõ ja äht naane Krüünu, uma kohtsõ luukõõja, — ja nüüd elli nimä kõik elu pääsä, nesst fuuhe.

Madarinis olli küll töö ja teenistus mõttah, a kotsh es olõ tämä afä inap õigsti kõrrah. Naane katt harisi wälga hal: was. Naas tigolane fõprust pidämä ilmaga, ottani kerikn elajidega. Madarin esi es tija tuhst midägi. Jo kütä: naase nakki reereht maast tähele pandma, kuis Krüünu, ker esi nii puun waene, iloust rätte pidä. Kallist kängi kaal. Kost tus wälla tulõ? Sereht nõi ka tarawüja silmä pidgi arr, et papp, kõftri ja kella-tõõja, pääl inämbusi elligi. Sedä sai ka Madarin puol kogemada, küll naiste käest teedä, ninn ta naas mõtlema, kuis kelme kerikn elajidt nuhelda. Ent abiks-widja naane pidi itt umma kurja plaani ja ametit, kerikn elajidega eskf: —

Üts kõrd läts Madarin, oma naase tieden, õigõ kawõtsko jahile, wõtt mitme pääwä jaos koratki-polagi üteh, ja naane arwas hindäl ns kõige pikkemba aja käeh olõwad, porto-tõõd, kõõ: rarte meestega tallitada. Tuolpuhone päin oll. Waene, Krüünu läts pia peraft mehe jahile minekist palajdt kerikn elajide poole, ninn nuti neid ehk ütte, umal aol, kinda pooli kostile. Mäidogi pinüst ropp naane wõõrid miihi, ilma neide näiste nõgemätä ja tiedmada, kinele kiikiljor kutsma. — Nüüpia kui naane omma kostile kutsmist olli lõpetanu, ja ära lämmu,

73

tulli ka Madarin mõttah küllä, ja pallet papi, kõftri, ja kella-tõõja naist hindi pooli kostile, nimelt kogoni ilke õdangu pääle, fest tämä ei saanud kawõtsah mõttah pia kodo. Kerikn elajide naase wõtiwa Madarini praas nimule nutmise fõbrelisult warta, ninn lubasiwa ka kindmasti minnä. Nüüpia kui hämarik läts, tulli ka kella-tõõja, nutsutawa plaani perä, Krüünolõ külaliser. Mõne fõbralidu fõna-waeluse perä alli wõõrise nise puitsise-hingi küdsahus, nella-tõõ: ja nüüsi Krüünolt: „Woeh, koer ma pakõ?" „Sängi ala, jän: gu ala!" fosister naane. Waiwalt oll kella-tõõja pingu all, pehme-korteri kõidnu, kui kõftri läwest fise arte, muidogi ka umma kütmise plaani perä, pääle gi hindä tiedeh ütsindä. Es oleski palle aiga, nidemba lõpruse algamiser, kui jälle: gi wõõrise nise puitse-hinge küdsma natsi, ninn äwitsalt keitudeh, ja üler karateh ütel kõftri: „Woeh, Madarin tulõ, koes ma pakõ?" „Aho ala, aho ala!" fosister Krüünu. Waiwalt oll kõftri oma pika särgi kanna ka hinda perä, kirgeste korteri ärä tõmmanu, — pääl arte papp fise, paar pudelit pee: nikest nüna üteh ja töösh kormamik, mida ta perä poolõ, kanwa mano astuh, kuldõ naaralamisega, finnä pääle pond. Ent es saaki ka pää-kerikn ellöj finnõmbat lusti ja löbu maidseda, kui ainult mõnõ ormsa fõnakõsi, Kalli Krüünu: ga rahetada. Sääl küdsjällegi wõõrise nise puine hinge-paar, omma haledat wägisemisi, papp waene korar kui nool, kerge pääle pusti üles, ja ütles kõnuun heliga: „Woeh, Madarin kotsh, koes ma pakõ?" „Pakõ fija, fäla-korwi alagi!" fobahust naane. Ninn papikene olli finre mulkiksise fäla korwi allgi kõis: te wajatu, mis Krüünol lehmäle haina kandmise tarwis, oleski taren fain-veeren fais. Waiwalt olli papikõno korwi krobiõsta: mise mooka jätmi, kui kolm naisterahwast noore nõol, finnõ jutu-labinaga läwest fise ostõwa, tgal ütel oma prasnimu toit, — üte talwisu pääl rõõ, tõõsõ pääl kohopüün — käe otsah, walge rätis kesega. Seä poolõ astuh parmiwa noa talwisu tarwa pääle ja küsserä kõik kolme kerke, kui üteh fuust: „Mor Madarin? Näita ta kotsh küll om jo, mis peenikese nappi pudeli tarwa pääl fais: za!" „Sufi ei olõ nawõh, ku tedä maniter," nii ka Madarin. Kõik see õdang, jo hämärikust saani oll ta karsluki pääl kaenu mis pkoti temä „tom" naone, kerikn elajidega tallitas, — ja nüüd